

Chien Truong Cong San!

(tiếp theo)

Một thời gian LAO CAI chúng tôi được hưởng trọn vẹn sự cô-đơn cũng thêm nỗi thất vọng hoàn-toàn về mọi mặt từ thể-xác đến tinh-thần, ta sợ-chi-câu xin sau một đêm ngủ sẽ không còn lạc giấc trở dậy. Hàng ngày chúng tôi phải nhìn những khuôn mặt về trên mọi bức tường toàn là âm-áo, hạnh-phúc là ràng-lãm chúng tôi thấy khổ-bu-dôi-trai, chúng tôi bắt-bạc có in những hình-ảnh về-tu-binh của Đức-quốc-xã kèm theo toàn lời-lề-lên-áo-nặng-nề sự ngược-đạo của Đức đối với tu-binh, nhìn hình-ảnh người tu-binh Đức gây-quốc-ti-da học bị xuống chúng tôi nhìn như thật buồn-cười vì thân-tinh chúng tôi hiện tại có khác gì quốc-chap trong hình-chi có trên Tu-binh Đức cũ được cho năm 1954. Hai bên chúng tôi ở-không. Đối với bọn Cộng-San cấp trên bảo sao là xuống dưới chúng làm y như vậy không cần biết thực-tế của vấn-đề, có những lần chúng đưa chúng tôi đi làm công-tác, cũng cùng một công-việc, nên biết làm có phước-phải vào tới một thời-giờ vừa để một những khi chúng tôi đi-ngủ là chúng gạt phăng ngay chúng nơi-lẽ-hoạch ở trên đầu xuống như vậy cái anh em thi-hành ở trên đã nguyền-cầu kỳ-cương rồi.

Đến năm 1978 cũ năm Trung-Cộng sửa soạn đây cho tên dân em làm thầy phân ban bài học thứ nhất, ở đó biến-cổ này mà chúng tôi mới được tự-giả thiên-đường trai phong. Quang-Tế bước vào thiên đường mới ở nhà tu Nam-

ăn trưa, thay vì bữa sáng 3 người một ổ, bữa trưa
mỗi ổ một người kèm theo 01 miếng cá - phở mười lốt,
sau khi ăn trưa xong chúng tôi chẳng ai ngủ trưa vì
mùi hôi thối từ đầu toe, quần áo bốc ra, cả gần
90 con người trong một cái phòng chiều dài khoảng
15m ngang 4m và bốn cửa sổ nhỏ và 01 cửa chính
hiện đóng kín. Hơn 3 giờ chiều có một toán Công an trong
bị súng đạn đầy đủ áp vào bên, chúng chia đều có 2
tên một phòng, cửa phòng được mở ra, hai tên Công An
đứng giữa cửa ra lệnh cho chúng tôi xếp hàng hai
sua soạn đi bước tắm rửa, ai nấy mừng rỡ thấy khỏe
hơn ra, tả trái ra bước không gùn 01 cây gỗ, chỗ tắm
đã lâu đời có xây hồ, nơi lá xây cũng không đúng
hầu vì có chỗ xây và có chỗ được ngăn bằng vách đá, hai
hồ mỗi hồ dài khoảng 40m, rộng 25m, chúng quanh có
cái khe nước nhỏ, chúng tôi được lệnh tắm trong hồ cảm
ngạt không ai được tắm cái dòng nước gần đó, cái từ dòng
chỉ ra là vì phom nê qui bị xử lý thất bại, khi ra
đến nơi chúng tôi đã thấy rất đông anh em các phòng
khác ra trước, có mấy trăm con người trong 2 hồ
nước, đủ mạnh ai nấy tắm vì nếu không tắm không
kết quả qui định 10 phút là phải giặt quần áo, một
tuần chúng tôi có 2 buổi giặt đã mỗi buổi được thêm
5 phút. Ở đây nước đục, rất trong vì là khu đã với
từng làm mặt khu của Việt Minh thời kỳ chống pháp,
theo lời các tên bộ đội mới lại trái Nam. Hà ngày xưa
được dâng để nhốt tù binh Mỹ nên có tâm vực quốc tế

các Anh được đưa về đây thả thú có điều kiện học tập
 các tạo. Chúng tôi được nghỉ ba ngày rồi mới bắt đầu
 lao động, tất cả các khu lao động đều nằm ở chân núi
 xung quanh trại, mỗi khu do một tên cộng sản đảm
 trách coi sóc, hoa màu đầu tiên trông tốt là bí đỏ, đậu
 xanh, rau phồng và củ cải, trong 4 loại này chỉ có bí
 đỏ là ít phải chăm sóc nhất, còn các củ là loại cần đến
 công chăm sóc rất nhiều phải chăm bón và tưới đều đặn
 mỗi lần tưới, nước tưới thì gần ở suối lên, nước
 tưới và phân bón được gánh ở trại ra, mỗi buổi sáng
 chúng tôi thay phiên nhau gánh về thùng nước tưới có
 pha loãng với phân tươi được lấy từ các hố chứa phân
 trong trại đem ra xa khoảng gần 2km, các thùng nước
 tưới cũng được pha đều với nước suối rồi mới
 dùng để tưới các, các khi nào cần làm ruộng đất
 mới thì nước phân từ các hố tưới đem ra trộn với
 đất, có một lần chúng tôi làm việc này phải bằng
 tay do tên cộng sản ở trại hướng dẫn, thường
 sau mỗi lần làm công việc đó đây thì gần tám giờ
 được lâu hơn một chút, hôm đó phân đất mới
 qua nhiều giờ cả nên hết giờ lao động mà chưa xong
 tên cộng sản ở trại bằng hẳn cho nghỉ làm thay vì đi
 làm hẳn đến cả đến một vũng nước nhỏ giữa các thửa
 ruộng phân bón chúng tôi rửa tay ở đây hôm nay tôi
 không có tắm, nhìn vũng nước vẫn đặc toàn phân người
 nhưng biết làm sao khi tay cứ càng dầy phân về đất
 mọi người phải nhấm nuốt mà rửa qua loa, thế là

thieu chuẩn nước uống hôm đó được đánh cho việc rửa
tay hết đau đó mới ăn cơm được. Vì phần gạo dẻo
xanh và dẻo phồng, đây là hai loại gạo quý nên chúng
phát hân định cho từng khoảng đất theo cân lượng,
đôi với chúng tôi gặp đầu ở trong tay là coi như bắt
được vàng nên đã bỏ vừa gạo vừa ăn sừng, đến chiều
hết gạo lạc - đông tên cán - bỏ đi kiếm. Trưa thấy khoảng
cách quá thưa hân biết chúng tôi ăn thế là ngay
hôm sau hân thêm gạo vào bát ĐĐT rồi mời gạo cho
chúng tôi vậy mà cũng vì vài anh đào bột cho đi
tắm, rửa hết thuốc sát trùng rồi ăn gạo. Công tác
gạo dẻo, thông cái vừa xong chúng tôi vào phải chăm
bón hoa màu và tiếp tục khai quang để trồng khoai
mì vừa đào giếng lấy nước tưới cây, đào giếng nơi
núi đất ca là vôi - đỏ, nên tôi đã nơi vì là vàng núi
nên phải tìm chỗ nào gần nước mỗi đào mà chỗ đào
khoảng 30 → 40 cm là gặp đá, dùng cu đào giếng chủ
độc nhất xẻ beng, đục, búa, gậy cục đá như thổ bầy
lên rồi dùng dây buộc kéo lên, gặp đá to dùng búa và xẻ
beng đập từ từ, ngày này qua ngày khác rồi thì cũng
có một cái giếng sâu gần 2m đủ nước dùng cho
một buổi. Sau khi khai quang đủ diện tích ăn - định
chúng tôi bắt đầu nhận chi trả trồng khoai mì, mỗi
người 50 hộ một ngày vuông vức 60 cm sâu 60 cm, gồm
cả lá cây và có mục bỏ xuống làm phân, chi trả
sâu 60 cm những cuốc khoảng 30 → 40 cm là gặp đá
như vậy nên cố gắng làm chúng tôi mỗi làm hết chi tiêu.

Quân trại Nam Hà được chia làm 3 phân trại
do một tên trung tá công an làm trại trưởng, tổ 3 phân
trại B, mỗi phân trại được chia làm nhiều đội mà đa số
là dân chấp dĩa, nặng nề và nguy hiểm nhất là công
việc này, chỉ tiêu mỗi người là một khối nường bằng
củ làm nhỏ nên bột xường cỡ 0,8^{m³}, mỗi buổi sáng
lên kho lấy dụng cụ găm đục đến, choàng để chất dĩa
cho vuông vức xếp lại thành đống, một bộ đục lỗ để găm
minh, chỉ tiêu cho một người phải đục một lỗ bán
8 tấc, đục một lỗ như vậy phải đánh 2500 lượt búa
loại 8 kg, một người choàng, một người đánh búa,
ai làm công việc này hầu hết đều mang thương tích
nhất là ở bàn tay chĩa dĩa văng, do tết đục và nguy hiểm
nhất là trật búa như anh em choàng bị lột nguyên
cả mảng da bàn tay, có anh vì cố gắng làm dư chỉ
tiêu đã học máu tại chỗ thì da như anh Nguyễn Hiền
Ichi Đại - uỷ Cảnh sát dã chiến, anh này rất to lớn mà
chỉ ở đội chấp dĩa có 2 tháng đã chĩa không nổi, có buổi
đang làm việc nửa chừng tự nhiên máu trong miệng trào
ra trong khi vẫn tỉnh, được một lúc máu hạ qua nấc
không cảm được anh em phải thay phiên nhau công
vẽ bôn vờ, tên y sĩ công an khi qua loa xem
hắn kết luận vì anh ấy dư máu nên làm đông tại
mạnh bị đứt một vài gân máu nhỏ cỡ 3-4 cm, một
tên mang danh là y sĩ vô học, có bằng vậy mà hắn
bảo ở một con người cao 1m80 nặng 60 kg xanh da
như tằm là không hiểu lấy máu ở đâu ra để mà chĩa.

hầu nơi rất là tự nhiên đến đây cũng để biết, đó
về dân miền Bắc người của Đảng, của Đúc nơi bao biết
nghe vậy, hầu nơi là đang, hầu tôi có nghe rằng
chúng tôi là người miền Nam ít nhiều cũng thấy
được anh hàng Văn - Minh.

Thời gian này chúng vẫn chưa cho anh
em được thăm nước nên đã bỏ hết quê, dục - khỏe
không còn, ở phân trau A đó đây đã có người chết
đói, chi tiêu càng ngày càng không thể đạt được, ở
đó tôi là 5 người - hết 5 là mất hết sức khỏe có 5
anh không đi được, riêng anh Nguyễn - Quang, - Anh
và anh Nguyễn - Huy - Chàng chỉ nằm chỗ chết này
vậy mà ngày nào anh anh anh anh đi câu được là
phải đi lao động nữa ra tôi hiện trường là chúng tôi
phải phân nhau công từ này xây qua nhà khác.

Công việc càng ngày càng nhiều, liên
khai quang để mở rộng diện tích được tiếp tục, vừa làm
đất mới vừa dọn dẹp đất cũ, gom các thôn cùng nhau
để làm phân, thối nát những đồng thôn dân chết hay
chại vào để ăn, tôi đang đẹp gần xong một đồng chết
có 2 con chuột nhất chạy ra tôi đang cười đây chết
mà chả biết làm gì, bên cạnh tôi là anh Đặng - Thiên -
Nguyễn Trang - là giám đốc trường phi - thành cũng đang
đây có, anh Nguyễn thấy tôi đây chết 2 con chuột
mà không làm, anh ấy hỏi xin tôi đồng ý ngay,
được một lúc anh Nguyễn lại đây được một con
chuột lớn hơn mà chẳng biết làm sao cho chết vì nó?

chụp bị con rắn cũng người lái mố vào tay nên phải thả ra, con rắn phóng xuống ao, anh Bội phóng theo, qua phát đầu bắt con rắn lần hồi ngai lên bờ bên kia gần khu râm rạp vừa lúc anh Bội cũng leo lên tới thấy để con rắn vào khu cây cối là mất nên anh ta nhào tới nắm chặt lên con rắn kết quả là bắt được, vì là loài rắn nước nên không dộc chi lắm tốc kéo trên một vết cần để lấy răng ra khỏi, sau đó con rắn được thanh toán ngay lập tức, cái đầu chặt bằng xẻng vứt đi, con ngựa con rắn cho vào bếp lửa thui vừa đủ chín và củ như vậy anh Bội cảm con rắn ăn rất là ngon lành.

Sau khi phát quang xong chúng tôi phải đào đất để đắp đê ngăn thành từng thửa ruộng rồi mới bắt đầu cấy lúa, ai khỏe thì 2 người một cái bừa, ai yếu thì 3 người, một người làm trâu kéo còn một người cầm bừa, thường trong giờ kéo cấy bừa như vậy bọn Công - An ngồi cạnh, gặp chỗ nào cần rẽ cỏ kéo rất là mệt mà hay đứng nghỉ thì chúng tôi hết, chúng tôi còn trâu nó chi chước ăn cỏ mà làm việc còn bị đánh đập, trong lúc các anh được ăn Ngộ ăn gạo làm việc thì thoải mái mà còn lười, chúng bắt người cầm bừa phải ăn sâu xuống bùn, mà lưỡi bừa sâu thì người kéo rất mệt, giữa lúc con trâu và sức con ngựa thì làm sao xoay được, khi nào có bọn Công - An đứng cạnh trâu phải chui, lúc không có chúng nó người cầm bừa lại nhai bừa lên các cơ như vậy mỗi đôi sức đi lại hết sức mệt. Công tác làm ruộng

vua vòng là quay qua đảo kinh nước cá, mỗi con kinh dài 20m bán 2m5 là vòng 10m chỉ trên mỗi đầu người 1m³ 2 một ngày, thời gian đảo kinh là mùa đông nên rất lạnh, cứ sáng ra đến chỉ lạc đông chạng vờ đưa đi một đông lúa để hở tay cho khô bỏ công sau đó mỗi cô quân áo để bắt đầu làm việc, mùa đông làm việc không có nghỉ trưa bữa viết. Công gọi là làm thông tâm từ 8 giờ sáng đến 4 giờ 30 chiều nếu trời nắng chỉ trên từ về ngược lại đến nào không đủ phải ở lại làm lúa nào đó thì thôi, thường chúng tôi phải thật cố gắng để về sớm vì càng về muộn trời càng lạnh, đất đất bùn dính dính, bụi bụi tầm rửa, dù mình lên ngược thấy bụi bụi nhưng chẳng làm sao hơn được khi toàn thân người đầy đất. Công tại đảo kinh coi như có kết quả nên tên hai trưởng hẳn cho hai đôi suất. Bữa mỗi đôi một con heo, bốn con hẳn dẫn xuống chuồng lợn cứ lựa con nào lớn nhất thì bắt, để giữ trung lối hỏa qua kỳ này kết đầu trên hẳn cho mỗi đôi 5 người xuống bắt lợn, bỏ anh em 2 đôi chiếc thường hy vọng ít ra một con lớn cũng phải ba, bốn chue cân, nhưng khi vào chuồng lợn đôi nhất có 7 con lớn một con lớn nhất 11kg bỏ con lại dưới 10kg, ngoài lợn mỗi đôi còn được thêm 2 kg gạo với 01 bó hành lá cho 45 người một đôi.

Thấy tình trạng sức khỏe chung tôi càng ngày càng kiệt quệ nên chỉ trên cứ xuống thay lần, lúc tức thâu hoạch công ngày càng kém

(1)
bên công. An trai tôi chỉ học tập để chúng tôi được phép
thông báo cho gia đình thêm nước, tên con bộ giáo dục
hầu như đây là chính sách khoan hồng, nhân đạo
của nhà nước đối với các anh, trai cho các anh được gặp
gia đình về con là tạo điều kiện cho các anh an tâm
tín tưởng học tập tiến bộ, các anh cứ 3 tháng thăm
một lần, khi gặp thân nhân phải đồng ý gia đình
anh nào nơi điều gì cũng cho người thân là họ sẽ chịu
lý luật và cấp thêm nước tùy theo mức độ, chúng tôi
rất lo vì mấy năm không gặp thân nhân, như là gặp
một mã voi đông chảy nước mắt là nguy, ảnh hưởng
tinh thần con người nó bộc phát từ bên trong hai huyệt
cha mẹ, anh em, và cái khi nhìn thấy toàn thân trên
tay chân ở ngoài của chúng tôi lúc bấy giờ đều khóc lóc
về phần chúng tôi phải hết sức bình tĩnh mở. Không chảy
nước mắt vì các tên công an đang ngồi chờ theo dõi,
liên lạc khi chúng tôi nói chuyện về gia đình (X)
Đã có anh em được thêm nước, một số gia đình không
thể đi thăm nói qua 2 lần đối diện và đánh tư sào, khiến
hệ tại Sơn bên công. Sơn đó ngay trên lấy sách thành
thủ gia đình một số anh gặp khó khăn về kinh tế
và lại đã có quân, con, con, cảnh Việt-Nam. Công-Hoa
lúc còn làm việc thì cho vợ con đến lúc đi tù con
bà vợ không biết xoay sở nên hết 90% bị chúng của đi
lấy gia đình khác nên chúng tôi chỉ còn thông báo sự
gặp gỡ các cha mẹ anh em mà thôi, gia đình nào còn
đầu chôn được chút ít thì đó bằng người là gia đình

màu bị tích tụ hết thời điểm này, may làm chạy tới
tiền xe chỉ từ Nam ra Bắc để gặp mặt một lần rồi vĩnh
viễn không bao giờ còn thấy vì hầu hết các anh không
có thêm nước đến từ từ chết dần vì kiệt lực, anh em
bồng vôi nhau cũng có giúp đỡ những chi có giới hạn
mà thôi vì ngay chính bản thân còn thiếu thốn lấy
đâu mà giúp người khác được.

Công tác đảo kinh hoàn tất tốt đẹp, tên trao
trưởng thống - báo từ chối cho anh em ăn tết chu đáo, chúng
lấy mỗi đôi vai người lên cắt bọng gạo, vào rừng cắt lá
vỏ gạo bánh chưng, đun sôi chắt bỏ chấy, làm bánh và
tướng v.v.v, chúng cho bọn công an làm thịt lợn bán
cho chúng tôi, nói qua lại cảm ơn mọi người giữ
trên mặt, ai có tiền phải đổi ra phiếu để dùng, bọn
can bộ kiêm soát ai giữ tiền bị bắt được là cầm ngay
ảnh hưởng lại bán thịt thú không sao ai có tiền mặt được vào
tiền mua thuốc mà bước ra khỏi chỗ bán thịt gửi lên
Công An khác xét có tiền mặt là bị tịch thu ngay, công
Sân là vậy vì lệnh cấm là ở trên mà bán thịt lại
cho bọn công An cấp dưới còn tiền thừa là còn sống.

Chúng tôi được nghỉ lễ 30 tết đến ngày 4
tháng giêng, mọi người phải dọn dẹp vệ sinh doanh trại
từ chiều 30, ngày 30 được dẫn đi tắm rửa giặt giũ,
6 giờ mỗi đôi có tên con bé xuống cầu thuyền để báo giao
thừa anh em sẽ được nghe "Tôn chủ tịch" chúc tết sau
đó hai người xuống chung với, từ đó mọi người chỉ
đôi không phải đi được nghe tên gọi họ Tôn và đọc

vừa phải đánh vào mũi họ, xong tên trư trưởng thế nào cũng
phổ biến một vài chình sách mới đối chúng tôi, 11 tôi
tên Cấn Bô Văn - học xong rồi chuyển vô phát quả cho
anh em đơn giao thu. Lắm cơ danh sách (cái đó), tổng
đối tôi 45 người được 45 điều thuốc (hồn 2 giờ) và
90 cục kẹo với mấy gói trà, coi như quả đơn giao
thu xong, anh em chọn ăn cái về chỗ mình nằm
hầu hết đều ngủ vô gia đình, cha mẹ, anh em và
con em, tôi không ngủ đến vô trong sự say ngủ của
mọi người vì hầu như gần hết chông cùn vô để mà
tưởng nhớ, hoàn cảnh này tôi mới thấy câu nói "Con
là người lính, một là con chiến thắng, hai là con
phải chết, thật là thảm thía, đầu hàng trước kẻ thù
mà lại đầu hàng khi vô khí trong tay là điều không
thể tha thứ được. Hàng ngũ chúng tôi người không danh
tướng Nguyễn - Khoa - Nam, Lê - Nguyên - Vỹ, Trần - Văn -
Hưng và một số chiến sĩ vô danh danh họ. Sinh tử
không chia khuất phục trước kẻ thù, số còn lại kẻ cả
tôi đều là kẻ chết chứ chưa nói đến những tên
lưu tù, những tên lính tá chưa thấy giờ đã bị thành
mặc cho thuốc-cóp như hồn mất đầu, chính vì vậy
mà giờ đây Sài Gòn như chỗ không người.

Để trả lời chuyện tết như của anh là Công
Sân, đang 12 giờ tên họ trưởng xuống tổng phòng
chức tết, chẳng có gì mà là ngoài việc chúng tôi
học tập tốt, cái tạo ra là một tin đặc biệt là Song Mừng
2 đoàn trai chi lạc đông và đội - Nghĩa Thế và vô

chưa thấy mà 'LÀO ĐÔNG VINH QUANG' đã sẵn sàng chờ
đợi.

Suốt thời gian cải tạo, trại tù Nam-Hồ là nơi
tôi ở lâu nhất, đến đầu năm 1981 tôi được chuyển
vào Trung Nam, bên cơ này đã giúp tôi thoát khỏi
Thiền - Dược Công Sơn, tôi được đưa về căn cứ huấn luyện
5 của quân lực Việt-Nam Cộng-Hoa cũ ở Hầm-Tôn, sinh
hoạt ở đây cũng giống các trại tù miền Bắc chỉ có điều ở Trung
Nam không trót để nên lương thực hàng hóa đầy đủ nhưng
tôi không bị đói lại gần gũi dân nên được tiếp tế thuốc
xuyên, sức khỏe mọi người khá hơn.

Được đưa về Nam tôi thấy thỉnh thoảng
có xét tha những tội thuộc ngành Ba-Vinh-quan-
đội là vì trong ba ngành đó còn chưa thuộc song vẫn
xét nên ngày về của tôi thật là mờ-mịt. Nhờ Công-
Sơn chiếm miền Nam mô hồ dân từng giúp đỡ, đầu chiến
bạo công-Sơn năm vung đã tỉnh ngộ và bỏ cái-bỏ của
chúng đưa từ miền Bắc vào được coi là nông cốt của chế độ
Hồ-Nô, cũng bắt đầu hết tin những lời truyền-truyền xa-
trá do bên lãnh tụ của chúng, chúng không thấy miền Nam
đói khổ, không thấy dân miền Nam bị kềm-keo, chẳng
qua miền Nam bị mất là vì Miền Nam cũng bị lừa-
học, người dân miền Nam luôn luôn có tin cũ uyển
Công-Sơn vào thông nhất đất nước và về nhà ấy làm
an chứ họ không hề được chế độ Saigon giúp họ
bớt tù đày-tấn về con người công-Sơn.

Khi vào tới miền Nam, bên cái-bỏ miền

Bác thầy sử sách biết giữa hai miền quá xa, nhìn lại bản thân chúng bị lạc hậu nên tìm cách vượt rào ngoài sự thừa biết họ với cặp đôi này của chúng, với tổng lượng chết đói không thể nào sống được không quay ra tham... nhưng, hơi ló không còn thì không có chính sách từ từ dần xuống một cách dần dần nữa. Chạy nếu không lo-lết đó, không thể có ngày về, Mẹ tôi đã qua trung gian để nhờ đưa văng của tên con-bé thóc mỹ-ban của xã phía Nam để tên này đổi thêm tên tôi trong danh sách được-thưa. Rồi rồi rồi trao cái tạo ngày 01-01-82 với lệnh địa phương quản chế 12 tháng, hàng tháng tôi phải trình diện ban Công-an phường từ ngày 1 đến 5, thời-gian này Việt-Cộng đang thanh-lập Cộng-Trình diện thực Thi-an, chúng còn không 25.000 công-nhân mà si-quan cái tạo về là đời tôi, chính, tôi được tên Công-an khu vực lấy danh sách để đi lao động vì vậy Mẹ tôi cố gắng tìm cách cho tôi rời khỏi nước, khoảng tháng 2/82 tôi dẫn ba con tôi cho vợ tôi bỏ lại để vượt biên nhưng gặp lố chửi làm tiên nên suýt bị bắt, tôi thoát được trong đường tổ kế-túc của ban Công-an quân nhất. Sau lần thất bại đó Mẹ tôi cho con đi trên xe cho tôi ra đi một mình do người thông-gia tôi ở quê ở Bà-Rịa, tôi đi chung với 92 người khác trên con thuyền dài 10m chỉ có một mái chèo nhất vượt đại dương, thuyền ra đến biển ngày thứ hai gặp cơn giông lớn con thuyền giống như chiếc lá trước bị găm thớt của biển cả, có lúc tưởng đã bị nhận chìm trong những cơn sóng không

lỗ, mọi người đã hoàn toàn thất vọng, rất may qua bốn tiếng còi trống tứ tứ bắt và sang ngày thứ ba thuyền chạy được đến khu giãn-khoan, được vớt lên bờ từ đó mở ra từ đây.

Gần một năm ở trên đảo tôi được chính-thủ đi định-cư tại Hoa-Kỳ, tôi đến Mỹ ngày 29-4-83 họ với Việt-Nam là đúng ngày quê-hương tôi bị nhân-chim dưới bàn tay bạc-tân của loài quỉ-đồ?

Quê-hương tôi còn đó, những chứng-nhân lịch-sử còn đây, những kẻ đã hơn một lần đưa đất nước đến bại-vong, họ nghĩ gì về những người dân Việt, về những chiến-bí đồ-hy-kinh để đưa họ lên đài danh-vọng. Nếu vì hen-nhất bộ mặt vô-đẹp, con khôn không đủ con-đảm đấng lên vì-đại-cuộc thì hãy ngồi yên mà hưởng-thu để người-khác làm thế cho mình đứng đả-khích vô-ý thủi để làm lợi-thế cho kẻ thù. Có lẽ đã nghe có người mang danh làm tướng Việt nhưng cho họ làm công-dân Việt, đứng mang ý-nghĩ một-con-en không thể làm mỗi mùa xuân mà phải nên hiểu rằng phải có một con-en để quý-tư những-con-en khác /-

Mùa Thu 1983

Ng. Minh

Nguyễn-Đinh-Trung

qui cầm ngát đũa nấu, lúc đó chỉ có một chỗ duy nhất
 có lửa là nồi đun thùng nước để phát cho anh em
 đem về trại uống thêm mà nồi này đang có 2 tên công
 an ngồi gần, anh Nguồn bàn với tôi là cứ làm tiền
 gần lại đó cho 2 tên công an đi kiểm soát sẽ như 3
 con chuột vào bếp lửa là xong, đúng như dự tính
 khi chúng tôi tiến gần đến bếp cũng đúng lúc 2 tên công
 an đứng dậy đi, thật lạ Anh Nguồn lấy cây đũa
 chuột vào lửa rồi từ từ ra làm việc như thường
 lệ, một lúc mũi khét bốc ra tôi bảo anh Nguồn coi
 chừng bon công an ngồi thấy nó biết là nguy thì là
 3 con chuột chạy cong queo được lối ra hộc đá vừa đúng
 lúc được lệnh lãnh nước sôi, tôi để anh Nguồn đi lãnh
 nước còn tôi ở lại làm chuột, tôi vừa ngát đũa, chân
 và lột da xong thì anh Nguồn về tới, chẳng nói chẳng rằng
 Anh Nguồn cầm ngay ba cái đũa chuột cho vào miệng
 ăn ngon lành, tôi bỏ qua phải cầu không cho ăn tiếp
 tấm da và tôi cũng bỏ luôn mà đứng canh công an để
 anh Nguồn làm, tôi chả biết anh ấy làm bao mà đến
 tôi về đến phòng sau khi lãnh bộ ba anh ấy gọi tôi lại
 chỗ nằm để ăn cho vui, 3 con chuột còn hổ tở được
 lột tử trong lòng gỗ nước nóng ra, tôi thấy lỏm giọng
 phải quay đi chỗ khác, anh ấy ép tôi ăn những từ từ
 chờ trở về chỗ nằm riêng anh Nguồn cầm từng con
 chuột chấm với muối bột ăn rất là ngon lành, số đó
 tôi để cặp chày này hồ dài dòng để chứng tỏ sự thiếu
 thốn cùng cực của chúng tôi lúc bấy giờ, bất cứ vật gì